UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Idea Theologiæ Sacramentalis

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ, 1648

VII. De charactere Sacramentali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42272

Visual Library

justitias carnis quæ conscientiam mundare non possunt. Concilium verò Florent. in decreto Eugenii, illud constituat discrimen inter antiqua & nova sacramenta, quòd illa non causabant gratiam, sed eam solum per passionem Christi dandam figurabant: hæc verò & continent gratiam, & eam dignè suscipientibus conferunt.

Nec dicas per antiqua sacrificia datam fuisse remissionem peccatorum ex *cap. 5. & 6. Levit.* Hoc enim debet intelligi de remissione peccatorum, non quidem secundum culpam, & pœnam æternam ipsis debitam; sed secundum pœnam lege præscriptam, & immunditiam quandam corpoream, & legalem, à qua homines per sacrificia liberabantur; sicque idonei fiebant ad res sacras administrandas.

Secunda pars ostenditur, quia justi in veteri lege merebantur augmentum gratiæ, & gloriæ quibuscunque operibus bonis, ergo eam etiam merebantur per usum sacramentorum, & sacrificiorum oblationem, quæ à Deo præcepta erat. Non quòd promissio gratiæ facta esset dictis sacramentis, ut erant cæremoniæ quædam externæ veteris legis; sed quia usus ejusmodi sacramentorum erat opus bonum, factum ex fide Christi venturi, adeoque merebatur augmentum gratiæ; quemadmodum & alia justorum opera, quæ habent conditiones ad meritum necessarias.

CAPUT VII.

De charactere Sacramentali.

RESOLUTIO I. *Quædam novæ legis Sacramenta characterem imprimunt: nempe Baptismus, Confirmatio, & Ordo.*] ITA statutum fuit in Concil. Florent. in Instructione Armenorum, decreto de Sacramentis, & in Trident. *sess. 7. can. 9.* de Sacramentis in genere. *Ratio* autem primaria sumitur ex voluntate Christi, qui sicut liberè tot, & non plura sacramenta in tali, vel tali materia instituit; ita ordinavit, ut quædam

dam ex illis characterem in anima suscipientium imprimerent. *Congruentia* verò ex eo sumitur, quòd per dicta sacramenta homo specialiter deputatur ad quendam cultum Dei : sic per Baptismum fit membrum Ecclesiæ , redditurque capax aliorum sacramentorum: Per Confirmationem constituitur Christi miles , & specialiter deputatur, ad fidem coram Tyranno constanti animo profitendam, quoties occasio tulerit. Et per Ordinem specialiter consecratur,& deputatur ad sacramenta aliis ex officio administranda. Quare hæc sacramenta imprimunt characterem, seu notam aliquam, qua unus ab alio distinguitur.

RESOLUTIO II. *Character est ens reale, absolutum, & ab anima realiter distinctum.*] QUOD sit ens reale, patet ex allatis Conciliis, quia cùm statuant characterem esse signum spirituale, animæ impressum, & indelebile , satis ostendunt eum esse ens aliquod verum & reale : si quidem relatio rationis neque est aliquid spirituale, neque animæ imprimitur, neque est indelebilis. *Confirmatur*, nam Concil. Trident. dicit anathema negantibus characterem : at hæretici, contra quos agit,non negant consurgere ens aliquod rationis, ex eo quòd quis deputetur ad actiones sacras.

Quòd verò sit ens absolutum, non relativum, probatur, quia omnis relatio prædicamentalis fundatur in aliqua entitate absoluta : hæc autem nulla assignari potest, præter essentiam characteris; non enim est anima; quia sequeretur hominem, eò ipso quod habet animam, habere etiam characterem; nec entitas aliqua inhærens animæ, quia character potest esse in anima denudata iis omnibus habitibus , qui in illa recipi solent. Accedit quòd ad relationem non datur per se motus,datur autem ad characterem , cùm per se producatur in anima.

Quòd denique sit *ens ab anima realiter distinctum*, ex jam dictis colligitur; quia aliàs non diceretur imprimi

primi in anima; hæc enim non se habet per modum ceræ, in qua dicitur imprimi figura ab illius quantitate indistincta; quia cùm sit spiritualis, non potest de novo consignari, nisi per entitatem ab ea realiter distinctam: neque recurras ad relationem rationis, ea enim ante rejecta est.

RESOLUTIO III. *Character pertinet directè ad prædicamentum qualitatis, non quidem ad secundam illius speciem; sed ad primam quæ est habitus & dispositio.*]

RATIO PRIMÆ PARTIS EST, quia cũ character sit entitas aliqua spiritualis, realiter & indelebiliter animæ inhærens: non potest esse aliud quàm qualitas, ut discurrenti per omnia prædicamenta perspicuum fiet. Ita ut à qualitatibus naturalibus, & supernaturalibus abstrahatur una ratio communis, quæ omnibus univocè conveniat. Nec dicas corruptibile & incorruptibile genere differre: hoc enim verum est de genere physico, non de logico, ut patet in Angelis, qui etsi sint incorruptibiles, ponuntur in cathegoria substantiæ, cum rebus corruptibilibus.

Ratio secundæ partis est, quia in secũda specie qualitatis, ponitur potentia physica, sive activa, sive passiva; at character non est talis potentia, cùm non ordinetur ad aliquem actum physicè eliciendum, vel recipiendum. Per characterem enim baptismi in animo receptum, homo non fit potens ad recipienda physicè sacramenta, cùm hæc sint res corporeæ, quæ non nisi in re corporea recipi possunt; sed tantùm moraliter, quatenus Deus instituit, ut nullus validè reliqua sacramenta accipiat, quin characterе baptismali sit insignitus.

Deinde per characterem Confirmationis homo ordinatur ad pugnandum spiritualiter cum hostibus fidei, per actus fidei, fortitudinis, charitatis, & similes, qui physicè quidem ab intellectu & voluntate, itemque à virtutibus infusis, variisque auxiliis gratiæ oriuntur: moraliter verò à characterе, quatenus Deus instituit, ut eo instructus accipiat specialia sub-

subsidia ad fidem coram Tyranno, si opus fuerit, constanti animo profitendam.

Per ordinationem verò homo deputatur, vel ad exercendos aliquos actus sacros, qui sacramenta non sunt, nempe cantandi Evangelium, vel Epistolam, &c. vel ad sacramenta conficienda, & administranda. Ad ista autem character non se habet ut potentia activa physica, quia actus prædicti, extrinsecè spectati sunt naturales, & sufficienter procedunt à potentiis naturalibus; ut autem conjuncti sunt cum actibus internis fidei, vel religionis, à virtutibus, vel auxiliis infusis elici possunt; nec opus est, ut character concurrat ad eos physicè. Similiter ut Sacerdos validè conficiat sacramentum, sufficit quòd applicet materiam & formam, cum intentione faciendi quod facit Ecclesia. Hæc autem adhiberi possunt, etsi character ad ea non concurrat physicè.

Dices, characterem esse potentiam activam, non respectu sacramenti collati; sed respectu gratiæ per sacramentum productæ in suscipiente. Verùm hoc gratis dicitur, quia potentia activa physica habet effectum sibi connaturalem, & physicum, qualis esse non potest gratia respectu characteris, ut patet ex alibi dictis. Præterquam quòd baptismus collatus à laico æquè confert gratiam, ac qui à Sacerdote administratur.

Ratio ultimæ partis est; nam cùm character sit qualitas, & nemo dicat eum esse qualitatem patibilem, aut passionem, vel figuram quantitativam, sequitur eum spectare ad primam qualitatis speciem, quæ est habitus & dispositio. Eò vel maximè, quia character est qualitas spiritualis, homini inhærens, eumque bene afficiens; cùm per illum specialiter destinetur, ad aliquid ex officio agendum, vel recipiendum.

Si dicas hominem posse bene, aut malè uti characterе. *Respondeo* hoc verum esse de bono, aut malo

usu

usu in genere moris: non in esse naturæ. Idem autem dici potest de scientia, aliisque habitibus. Unde hinc potiùs colligi debet, characterem esse habitum, quàm non esse.

RESOLUTIO IV. *Character immediatè recipitur in ipsa essentia animæ, eique indelebiliter inhæret.*] PRIMA PARS ostenditur, quia cùm character sit qualitas spiritualis, non nisi in anima esse potest; at in anima sunt tria, intellectus, voluntas, & ipsa essentia animæ: character autem, cùm non sit potentia activa, non potest recipi in intellectu, aut voluntate, quia in iis non recipiuntur nisi potentiæ operativæ. Quare immediatè in ipsa animæ substantia esse debet.

Dices 1. Character interdum vocatur lumen spirituale, ergo est in intellectu. *Sed contrà*, nam ipsa gratia habitualis, quæ tamen non est in intellectu, lumen vocari solet. Dicitur ergo lumen, quia eo insignitus intelligit, se ad speciale aliquod munus deputatum esse: qua ratione non opus est ut sit in intellectu; sicut neque character militaris, quo quis novit se certare ex officio.

Dices 2. Character est nota obligationis: at obligatio est in voluntate. Verùm non propterea ipse character est in voluntate, sicut neque in ea est character militaris, etsi sit nota obligationis, qua milites per actum voluntatis Duci obstringuntur.

Secunda pars probatur, ex Concil. Trident. *sess. 7. can. 9.* ubi statuitur per Baptismum, Confirmationem, & Ordinem imprimi characterem, seu signum aliquod spirituale, & indelebile in anima. Quod ita intelligendum est, ut sit de fide characterem esse indelebilem, quamdiu homo vivit. Licèt autem non sit de fide, eum remanere in anima, post mortem: authores tamen communiter docent, etiam tunc manere; in beatis quidem ad gloriam, in damnatis verò ad confusionem.

Verùm ne propterea existimes homines post mortem posse conficere, vel recipere sacramenta:

quia cùm hæc sint instituta pro solis viatoribus, iisq; dumtaxat usui esse possint, hinc fit, ut prædicta potestas illis tantum competat. Excipe, nisi quis resurgeret, ut iterum moreretur: ille enim jam esset viator, & posset uti charactere anteà accepto.

CAPUT VIII.

De Sacramentalibus.

RESOLUTIO I. *In Ecclesia est potestas instituendi sacramentalia, & obligandi fideles sub peccato mortali ad certas cæremonias, in sacramenti administratione servandas.* PRIMA PARS sumitur ex Concilio Trident. *sess. 21. cap. 1.* & ex verbis illis Pauli *1. Cor. 4.* ibi adductis. Sic nos existimet homo, ut ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei. Atque ex perpetuo usu Ecclesiæ, quo docemur multa ab Apostolis, eorumque successoribus, circa sacramentorum ritus ordinata esse. Et sanè cùm Summus Pontifex habeat potestatem gubernandi Ecclesiam convenienti modo, negari non potest, quin etiam habeat potestatem instituendi cæremonias, quæ ad digniorem, & pro loco & tempore convenientiorem sacramentorum administrationem, non leviter conducunt.

Secunda pars ostenditur, tum ex prædicto Concilio *sess. 7. can. 13.* de Sacramentis in genere: tum ex eo quòd Ecclesia habet potestatem condendi leges obligantes sub peccato mortali, ut colligitur ex verbis illis *Matth. 18.* Si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus, & Publicanus, & *Lucæ* 10. Qui vos spernit, me spernit.

Neque refert, quòd *Isa. 29.* Deus conqueritur de Judæis, quòd eum timuerint, seu coluerint mandato hominum, & doctrinis: hoc enim intelligitur de Scribarum traditionibus, divinæ legi contrariis. Neque etiam dicas Paulum *Gal. 4. 5.* & sæpe alias prædicare libertatem Christianam, hæc enim libertas in eo non con-